Zolang er gereden wordt

De penningmeester wil haar zaterdagploeg op die stoep, de hotelhoudster verhuurt de berging.

Inhoudsopgave

1. Zes weken, zei ze
2. Papier is nooit nodig geweest
3. Achter de boiler
4. Vier foto's en een abri
5. Twaalf gaten in het beton
6. Het bod van kluisje 31
7. Na de ronde, Lia
8. Wat de brief uit de Gamersestraat vroeg
9. De zaterdag dat er negen reden
10. Drie versies van dezelfde zin
11. Negen kilometer op kop
12. Zolang er gereden wordt

Hoofdstuk 1- Zes weken, zei ze

Om kwart over zes brandde de buitenlamp boven de noordberging en stonden er vijftien fietsen op een rij tegen de muur, zadel tegen het beton, achterwiel in de goot. Achter de geluidswal reed de A2 door.
Djavad Zandi schonk uit de linkerkan en gaf de beker met twee handen aan. Hij had het wintertenue aan met overschoenen eroverheen, een pet met de klep omhoog, en onder het shirt een trui die niet van de ploeg was.
"Djavad," zei hij. "Zandi. Dit is mijn hotel."
"Weten we, Djavad." Ap Verwoert nam de beker aan en hield hem onder zijn kin.
"De rechterkan is zonder."
"Zonder wat?"
"Zonder." Djavad draaide de kan een kwartslag, zodat de dop naar Ap wees. "Mijn dochter zet de rechter. Die is voor de mannen die moeten opletten."
Lia de Weerd had de doos op de hoek van de klaptafel gezet en haalde de zakjes eruit, twee in elke hand, vetvrij papier met een elastiek erom. Naast de doos lag een A4 in een plastic mapje, de namen in twee kolommen, achter elke naam een hokje.
"Donkers."
"Hier." Wim Donkers stak zijn arm op bij de regenpijp, waar hij zijn voorwiel tussen zijn knieën had en een remblokje rechtzette.
"Verwoert. Van Male. Scheffers." Ze streepte af met de pen die aan een koordje om haar nek hing. "Scheffers."
"Scheffers staat achter de bus."
"Dan zet ik hem er nu op en niet straks." Ze vinkte het hokje aan en schoof de doos naar het midden van de tafel. "Ik heb voor zeventien gesmeerd en jullie zijn er

vijftien. Wie twee neemt, neemt er twee, en zeurt in april niet over zijn gewicht."
René Buurma klemde een geplastificeerd kaartje met zijn duim tegen zijn stuur en las het voor met de koplamp eroverheen.
"Brug, Zaltbommel, Zuilichem, Brakel, Poederoijen. Bij de stuw rechtsaf, dijk tot het gemaal onder Rossum, Hedel, en terug over de brug. Zevenenzestig."
"Zevenenzestig met wind."
"Zevenenzestig met wind, ja, Wim, het is februari." René hield zijn horloge bij de lamp en drukte drie keer.
"Handicaps. Ap vier minuten. Wim vier. Lia zes. Van Male negen, en Van Male, je hebt die negen zelf gevraagd, dus ik wil vandaag geen gezicht zien."
"Ik heb zeven gevraagd."
"Je hebt negen gekregen." Hij drukte nog een keer. "Wie als eerste bij het bord van Hedel is, is de eerste van februari."
Achter hen ging de deur van het hotel open en bleef openstaan op de haak. Soheila Zandi kwam de stoep op in een jas over haar werkkleren, de veters van haar schoenen in de knoop over de wreef, een opgevouwen rolmaat in haar hand. Ze bleef naast de klaptafel staan en wachtte tot René zijn horloge liet zakken.
"René. Ik heb de berging nodig."
Vijftien man hoorden het, want ze zei het op de toon waarop je zegt dat het ontbijt klaarstaat.
"Goeiemorgen, Soheila."
"Goeiemorgen. Ik heb de berging nodig. De aannemer wil er acht bedden bij en die moeten daar staan. Jullie hebben zes weken. Zaterdag veertien maart is hij leeg."
René lachte, met zijn hoofd achterover en zijn hand nog op het stuur.

"Veertien maart," zei hij. "We praten maandag."
"Dat kan. Dan praten we maandag over veertien maart."
"Soheila, dat hok staat daar sinds achtennegentig."
"Dat weet ik. Mijn vader zet er elke zaterdag koffie naast." Ze tikte met de rolmaat tegen haar been, twee keer, en liet hem zakken. "Zes weken is lang genoeg om vijftien fietsen te verplaatsen. Het is geen klein hok."
"We praten maandag." René drukte op zijn horloge en de klok liep. "Lia, de zakjes."
"De zakjes zijn uitgedeeld."
"Dan rijden we."
Twee man kwamen vanaf de goot aanlopen met hun helm in hun hand.
"Wat zei ze?"
"Dat we maandag praten," zei René.
"Dat zei ik niet," zei Soheila.
Djavad schonk door. Hij hield de kan hoog, zoals je doet als er nog een laag onderin zit, en vulde een beker tot aan de rand voor iemand die er niet om had gevraagd.
"Mijn dochter is 's ochtends altijd zo," zei hij. "Dat heeft ze van haar moeder. Je moet er niet op letten, je moet haar iets vragen over het dak."
"Pap."
"Vraag haar iets over het dak. Eenenveertigduizend euro. Dat moet u van haar horen, niet van mij."
Niemand vroeg iets over het dak. Van Male deed zijn handschoenen aan door eerst de duim te zoeken en daarna de rest. Ap zette zijn beker op de tafel met de bodem precies in de ring van een eerdere beker, draaide hem een halve slag en liet hem staan.
Azad Hamid stond met zijn voorwiel op de oprit, net buiten het licht, in een tenue zonder ploegshirt.

"René." Hij schoof een halve meter naar de lamp toe.
"Mag ik mee vandaag?"
René keek naar zijn horloge, dat al liep.
"Achteraan." Hij wees met zijn kin naar het eind van de rij. "Je rijdt achter Lia en je komt er niet langs. En bij de stuw blijf je bij de laatste groep."
"Bij de laatste groep."
"Dan weet je het."
Vijftien keer klikte een schoen in een pedaal en één keer twee keer, omdat Scheffers zijn plaat niet schoon had. Ze rolden de oprit af in een slordige sliert, remmend voor de drempel, en bij de rotonde gingen de achterlichten aan.
Wim reed de eerste honderd meter met zijn hand op Aps schouder. Lia ging als zevende weg en keek niet om naar de tafel.
Soheila bleef op de stoep staan tot het laatste rode lampje de bocht van de dijk op ging. Toen pakte ze de lijst van Lia, die er was blijven liggen, en legde hem onder de doos zodat hij niet weg zou waaien.
Djavad draaide de dop op de linkerkan en schonk de laatste beker uit de rechter.
"Voor als er iemand terugkomt die iets vergeten is," zei hij, en hij zette hem midden op de tafel.
Ze liep tussen de rollenbanken door, die nog naar warm rubber roken, en liet de deur achter zich openstaan. Aan het plafond één peertje aan een snoer met een lus erin. De vrieskist in de hoek sloeg aan.
Langs de westwand een plank met ordners, jaartallen in stift op de rug, de oudste met een rug van linnen en de nieuwste van plastic, en twee met niets erop. Een werkbank met een bankschroef en een lade die niet dicht zat. Aan een spijker een opgerolde verlengkabel.

Ze zette de punt van de rolmaat in de hoek bij de boiler en trok het staal uit tot het begon te zakken, stapte bij, trok verder. Zeventien veertig over de lange wand. Ze schreef het op de rug van haar hand.
Twee bedden tegen de noordwand, twee tegen het westen, tachtig centimeter gang ertussen. Uit de bak op de werkbank pakte ze een stuk krijt en zette een kruis op het beton waar een poot kwam. En nog een. En nog een. Het vierde kruis viel op de werkbank. Ze ging op haar hurken en keek eronder, naar het beton waar ze niet bij kon, en kwam weer omhoog. Toen zette ze het kruis op het blad, dwars over de bankschroef heen, en liet het krijt in de bak vallen.
Ze zette haar fiets tegen de leuning bij de inlaat, het voorwiel ingedraaid zodat hij niet zou wegglijden, en haalde het zakje uit haar achterzak. Het elastiek schoof ze om haar duim.
Het vet in het brood was hard geworden en de leverworst smaakte naar het papier. Ze at de ene helft op, vouwde het papier twee keer om de andere helft en stopte het terug.
Op de teller stond eenendertig komma vier. Over de brug, bij de molen de dijk af, en dan het stuk langs de uiterwaard dat ze sinds november nam: eenendertig. Van Brakel naar Poederoijen en bij de stuw om was tweeënvijftig. Ze deed de som nog een keer met de tijd erbij en kwam op kwart voor negen.
Het gemaal had twee ijzeren deuren met een hangslot dat niet door de beugel zat. Boven de linkerdeur zat een steen met 1932 erin. Naast de deur hingen twee emaillen bordjes, VERBODEN TOEGANG en daaronder een peilschaal met de cijfers eraf geschuurd tot boven de drie, en op de meterkast de sticker van een

installatiebedrijf uit Kerkdriel waar nog zes cijfers van over waren. Ze las ze allemaal, in die volgorde, en daarna nog een keer de zes cijfers.
Een duwbak kwam voorbij, een lege bak erachter en een auto op het achterschip. Ze keek hem na tot hij achter de krib verdween. Dat was de eerste.
Ze trok haar handschoenen uit en stak haar handen onder haar oksels. Daarna deed ze de handschoenen weer aan, de linker eerst, en zette de bidon aan haar mond. In de tuit zat ijs. Ze drukte er met haar tong tegen, kreeg niets, en klikte de bidon terug in de houder.
Op het gras voor het gemaal lag rijp in de schaduw van de dijk en nergens anders. Een reiger stond in de inlaat met zijn kop in zijn schouders en verzette één voet.
Kwart voor negen ging voorbij. Ze haalde het pompje van het frame, schroefde het op het ventiel van haar achterwiel en pompte vijftien slagen. Het wiel had niets nodig. Ze liet met haar nagel wat lucht lopen en pompte opnieuw, en toen nog een keer, omdat haar handen een reden moesten hebben om bezig te zijn op het moment dat ze de bocht om kwamen.
"Kapot?"
Een man in een groene jas, een hond aan een lijn van vier meter die de berm in trok.
"Nee," zei ze. "Ik wacht op mijn club."
"Hier?"
"Hier komen ze langs."
De hond ging met zijn voorpoten in het water staan en de man liet hem.
"Ik heb ook nog een racefiets in de schuur hangen. Peugeot. Daar reed ik Bommelerwaard rond mee, in de tijd dat je nog een dubbelplaat kon krijgen." Hij keek naar